

Lov om Sagførervæsnets Ordning, hvorom Betænkning af et Landstingsudvalg foreligger.

Foruden ved nogle redaktionelle Ændringer adskiller Kapitlet sig fra det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel VI, paa følgende Punkter:

1) Blandt de Personer, der kunne optræde paa en Parts Vegne, uden at være Sagførere (§ 45), ere Plejeforældre og Plejebørn ej medtagne. (Naar Adoptivforældre og Adoptivbørn ej udtrykkelig ere nævnte, er Grunden dertil kun, at de indbefattes under „Beslægtede“).

2) Begrebet „fast Tjeneste“ i samme Paragraf er bestemt nærmere derhen, at de paagældene skulle være antagne for mindst en Maaned, en Bestemmelse, der vil afskære mange Tvivlsspørgsmaal.

3) Den særlige Regel i det tidligere Forslags § 60, 2det Stykke, er udeladt, da dens Rigtighed kan omtvistes, og i hvert Fald Reglen i Udk. § 48 maa antages at yde tilstrækkelig Beskyttelse.

4) De i det tidligere Forslags §§ 62—67 indeholdte Regler angaaende Forstaaelsen af processuelle Fuldmagter, hvilke Regler ere naturlige i fremmede Proceslove, der paalægge Sagførertvang og gøre det til Pligt for Sagførerne altid at forevise Fuldmagt, ere udeladte som unødvendige hos os, da saadanne Regler ikke hidtil have været savnede her, og der intet indeholdes i Udkastet, der kan antages at ville fremkalde Trang dertil. Endelig ere

5) Reglerne i det tidligere Forslags § 71, 1ste Stykke, §§ 73 og 75 udeladte som kun indeholdende, hvad der maa anses som selvfølgeligt, og Reglen i § 71, 2det Stykke, om den ubetingede Nødvendighed af Vitterlighedsvidners Attestation paa skriftlige Procesfuldmagter i Landsretssager, udeladt som indeholdende en formentlig ikke tilstrækkelig begrundet Undtagelse fra Principet om den fri Bevisbedømmelse.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§§ 45—47.

De heri indeholdte Regler om *Omfanget af Sagførernes Eneret* ere i det hele stemmende med, hvad der anses for gældende Ret. Særlig kan den Adgang, der i § 46 er indrømmet til under Skiftebehandling at lade møde for sig ved en hvilken som helst personlig myndig og uberygtet Person ikke anses som nogen virkelig Afvigelse fra det for Tiden gældende, idet Udkastets Ordning er den, at en egentlig Procederen angaaende Stridigheder, der op-

staa paa Skifte, henvises til den almindelige Underret eller Landsret, jfr. §§ 503 og 515. Derimod indeholde Reglerne i § 45 angaaende Kredsen af de Personer, ved hvem en Part altid kan lade sig repræsentere, for saa vidt en Afvigelse fra Forbilledet i D. L. 1—9—14 som det ubestemte og vidtrækkende Udtryk „Frænde“ er ombyttet med en bestemt Kreds af nærbeslægtede, hvorhos besvoglede inden for samme Grænse saavel som Ægtefællen ere medtagne; endelig er Udtrykket „Tjener“ ombyttet med: Personer, der ere antagne af Parten i fast Tjenesteforhold paa mindst en Maaned.

Naar § 45 ikke omtaler Selskaber, Foreninger, Stiftelser, Boer eller andre juridiske Personer, er det kun, fordi det er anset for selvfølgeligt, at saadanne maa møde og kunne møde ved de Personer, der i øvrigt repræsentere dem, altsaa Bestyrelse, Testamentseksekutorer etc., hvilke dog atter maa kunne lade en hvilken som helst af de Personer, der staa i den juridiske Persons faste Tjeneste i Overensstemmelse med § 45, 1ste Stykke, møde for sig.

§ 49.

Reglen i andet Stykke om en Parts Adgang til at tilbagekalde eller berigtige Tilstaaelser eller andre Erklæringer om det faktiske i Sagen, som hans Rettergangsfuldmægtig fremkommer med under de mundtlige Forhandlinger, kan ikke godt undværes under en mundtlig Procedure, hvor Fuldmægtigen let kan blive nødt til at erklære sig om et eller andet, uden at have haft Løjlighed til — som under den skriftlige Procedure — i Forvejen at konferere med sin Mandant derom. Reglen er paa den anden Side uden videre Betænkelighed, da en saadan under de mundtlige Forhandlinger straks fremkommende Berigtigelse ikke kan medføre nogen Forhaling af Sagen. Saadan Regel findes ogsaa i den tyske Civilproceslovs § 81 og i den østerrigske Civilproceslovs § 34, jfr. endvidere den franske Proces Regler om „désaveu“.

§ 50.

Den heri indeholdte Regel, der er ny i dansk Ret, er af Betydning for Processens sikre, uforstyrrede Gang. Man er ved Reglens Optagelse gaaet ud fra, at Fuldmagten heller ikke, for saa vidt angaar Forholdet mellem Fuldmægtig og Mandant, uden videre bortfalder ved de angivne Omstændigheder, men har intet villet bestemme desangaaende. Hvad Reglen bestemmer, er kun dette, at hvorledes end Forholdet mellem Fuldmægtig og Mandant maatte blive paavirket